

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

gaudiū & securitatē in luce dei, in inferno uero contra, seruire, desperationē, dolorē, & horribilē fugā in tenebris exterioribus

Purgatoriū uero sit medium inter utrunq; sic tamē ut propius sit inferno q̄ cœlo (quia nō habent gaudium & pacem, imo nihil de cœlo participant, cū ponatur esse eadem pœna cū inferno, sola durationē differente) satis patet, quod & in ipso sit desperatio, fuga, horror, & dolor. Sed addidi prope desperationē dicens, quia tandē cessat illa desperatio. Alioquin reuera, dū est in illo anima non sentit, nisi desperationē, non q̄d desperet, sed quod in tanta est perturbatione, & cōfusione pauoris, ut nō sentiat sese sperare. Solus spiritus adiuuat ibi q̄ maxime infirmitatē eorum in gemitibus inenarrabilibus pro eis interpellās. Sicem̄ fit & tentatis in hac uita, ut nesciāt an sperent uel desperent, imo sibi desperare uidentur, solo superflite gemitu pro auxilio. Ex quo signo nō ipsi, sed alij intelligūt eos adhuc sperare. Sed omitto uerbosius de ea re loqui, quę est abstrusissima, ne & mihi obijciant ueniales quæstores, quod sine probatione loquar, quanq̄ non ut illi, assero, quæ ignoro, sed disputo & quæro, & eorum præsumptam certitudinem, dubiā, immo nullam esse cōtendo

CONCLUSIO XVII.

Necessarium uidetur, animabus in purgatorio, sicut minimi horrorem, ita & augeri charitatem.

ET hæc nititur præcedentibus tribus conclusionibus. Sed tamen declarem eam, & ponamus (sicut cepimus) animarū decedentium tria genera. Primū earum, quæ sunt fide omnino uacuarū (id est, damnatarū) has necesse est in morte excipi summo horrore & desperatione, iuxta illud, Virum iniustum mala capiunt in interitu. Et iterum, Mors peccatorū pessima scilicet, quia non habent fiduciam in deo, ideo comprehendit eos ira. Secundū, earum quæ sunt fidei omnino plenæ atq; perfectæ (id est, Beatæ) hos necesse est in morte excipi summa securitate & lætitia, iuxta illud, Iustus cum ceciderit, nō collidetur, dominus em̄ supponit manū suam. Et iterum, Preciosa in conspectu domini mors sanctorū eius. Et iterum, Iustus si morte præoccupatus fuerit, in refrigerio erit. Et causa utriusq; est, quia iniustus inuenit q̄d timuit, timuit autē semper mortem & pœnā, iustus autē satur hu-

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

ius uitæ, maxime cupiuit dissolui, ideo desyderiū eius tributum est ei. Ille non dimidiauit dies suos, iste ukra perfectū prolongauit incolatū suū. ideo quod ille horret, iste quærit, diuersissimo studio affecti, quod illi summus horror est, huic est summū lucrum & gaudiū. Tertiū earū, quæ sunt fide imperfectæ, & hæuarie differentes inter plenam & nullam fidem. Credo autem non negari ab ullo, quasdam animas imperfectæ fidei decedere, sed tamen infra id suadebimus latius. Igitur cum imperfectio fidei sit nihil aliud, nisi imperfecta nouitas uitæ in spiritu, & adhuc reliquum de uetustate carnis & Adæ (si enim esset perfecta, nō timeret pœnam, nec inuite moreretur, aut cum affectu terreno huius uitæ migraret) clarum uidetur, animabus necessarium esse, non solum tollere pœnas, sed etiam addere perfectiōnem nouitatis, & tollere residuum uetustatis (id est, amorem uitæ, & timorem mortis atq; iudicij) Nam quantumcunq; tolleretur pœna (si esset possibile) non per hanc oblationem esset sanctificatio nec in ista uita per oblationē pœnarū solā aliquis melior fit sed per additionē gratiæ, & remotionē peccati, quare & illis primo peccatū auferēdū est (id est, imperfectio fidei, spei, charitatis.)

Secūdo. Nulla pœna uincitur fuga aut timore. Verum est eū prouerbiū, qui timet infernū, descendet in eum, imo qui timet pruinā, cadet super eum nix. Iob vi. id est, plus cadet super eum, q̄ timuit. Omnis pœna timore sui augetur & roboratur, sicut amore minuitur & infirmatur. Vincitur autē pœna amore, & amplexu sui. deinde nulla pœna est molesta, dum fuerit ficta, ideo amanti pœnas & mortem non sunt molestæ, sed dulces, quia per amorem & spiritum uictæ. Sunt autē molestæ timenti, quia per timorem & literam ei dominantur. Si ergo purgatoriuū affligit animas, & molestus est eis pavor, euidentis est, eis deesse amorē & spiritum libertatis, & adesse literā ac timorē. atq; hūc defectum amoris, uoco imperfectā sanitatem spiritus, cum autem sine perfecta sanitate nullus cœlum intrabit, tandem condudo, necessarium illis esse, augeri charitatem, & sanitatē, sicut minui horrorem. Si quis ista negauerit, neq; crediderit, contemderitq; animas esse ibi perfectas in uita spiritus, solumq; debita præterita pœnarū luere. Respondeo primū, probent & ipsi suā sententiā, quam & ego nego, & certus sum, quod uel nullis

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

uel infirmioribus rationibus sua probabūt. Secundo age. Quæro an negent triplex illud supra positum animarū genus decedētium, si admittunt tertium quoque genus, Respondeant ad prædicta, quomodo auferatur pusillanimitas, spiritus & timor, quando perfectus homo, sicut pater eius, deus nihil timet, omnia potest, omnia suffert, in omnibus gaudet ac delectatur. Si non admittunt, sed in morte perfici fidem arbitrantur, ac sic solummodo pœnæ soluendæ restent, & hoc totum sit purgatorium, ratio scilicet debeatariū pœnarum, Tum præter id quod iam fortissimum & insolubile produxi argumentum uidelicet, quod nulla scriptura, nulla ratione suam sententiā possint probare, tamen adhuc uia sua foria procedā. Sic enim & illi opinatores & postillatores faciūt

Primo. Ad quid deus uult puniri perfectos in spiritu ad satisfactionem? Contra. Super omnem satisfactionem est charitatis satisfactio. neque enim deus ipse etiam per pœnas quicquā aliud requirit, quam ut perficiatur charitas. Charitas enim (nisi Apostolus mentitur) operit multitudinem peccatorum. At illos iam esse perfectæ charitatis positum fuit.

Secundo. Deo maxime satisficit per uoluntatem, ubi non inuenit facultatem, ut cum Beato Augustino sentit tota ecclesia. At illi si sunt perfectæ charitatis, talem habent uoluntatem necessario, & tamen facultatem non habent defectu uitæ. quare necessario sola uoluntate abunde satisfaciunt.

Tertio. Perfecti tales omnia reddunt deo, quæcumque debent, quia nihil amplius debent, quæ ut se totos ipsos cum intima uoluntate offerant. deus enim ab homine nihil requirit amplius, quæ ipsum totum, sicut dicitur, Præbe fili cor tuum mihi. immo per pœnas cogit hominem ad id, ut se totum offerat, quomodo ergo eo facto pœnæ manent, ad quid cogunt?

Quarto. Finge animam in morte perfectæ fidei & charitatis, quæ adhuc forte debeat vii. dies ieiunare, aut aliam Canonica pœnam implere. Hic ergo deus tam crudelis est, ut animā quæ summa charitate ad eum sitit, eumque super omnia uehementissime diligit, quæ proximo suo omnia plenissime ignouit, & sibi omnia ignosci uehementissime cupiuit, cui propter hæc etiam debita fuit apud deum & hoies ignoscentia (talis est enim anima, quæ sana charitate moritur) hic inquæ deus nō remittit septem illos

dies propter summā in eum & proximū charitatem & humilitatem, quæ sunt summæ oīm eleemosynarū, qui tamen in euangelio dicit, omnia remitti, & munda esse ijs, qui dant non de corde, sed de ijs quæ superfluunt, eleemosynas, & seruo solum roganti & nihil facienti, nisi promittenti, omne debitū dimisit etiam promissione data libera. Nec saltē intuetur deus in hac re, quod tam facilis est uiuentibus, sineq; mortis periculo talia concedere, morituris uero, & summo iā periculo pressis, tam difficilis est ad remittendū tam parua, tam magnæ charitati: quis crederet: aut quibus id uis suadebunt: aut ergo desināt sua tam confidenter prædicare, aut melius roborent, & ista dissoluāt. Nos interim sentiemus, animas in purgatorio non propter solam pœnā, immo propter defectū charitatis laborare in pœna, quia hic noluerunt laborare ad perfectionē, aut si perfecte sunt omnibus pœnis amore triumphatis, liberas esse. Nec enim sic de dei bonitate sapio, qđ intuitu perfectæ & eternæ charitatis non remittat quibusdā pœnā temporis breuissimi, qui propter modicā charitatem, oībus passim remittit æternā, & qui sapius in uita ignouit omnes, pœnas pro uno opere inceptæ charitatis, nō remittat unq; in morte aliquas pœnas, pro omni opere cōsummatae charitatis. Verū tamen hæc sunt disputata, quia mirabilis est deus in sanctis suis, melius faceremus, si tā dubia relinqueremus, & in populū alia certiora doceremus, potens est deus cum illis, nec secundū hanc, nec secundū illā sententiā agere, non em̄ nostro, sed suo iā iudicio subiecti, quia potest & ibi punire gratis, ut ostendat gloriam gratiæ suæ, sicut fecit in Iob & Paulo. Tñ ultimo & Quinto suadeo conclusionem. Si purgatoriū tantūmodo est pœnarum officina, cur non potius uocatur punitoriū, potius q̄ purgatoriū? Ratio enim & uis uocabuli, purgationem aliquā importat, quæ intelligi non potest nisi uetustatis & peccati relictī, quo sunt immundi, qui terrenorū affectu fidei puritatem impederunt. Quod si noua (ut sunt ad distinctiones prompti) usū æquiuatione, dixerint esse purgationem hic idem quod solutionem, ut tum purgatæ dicantur, cū pœnæ fuerint solutæ. Respondeo, hoc eadem facilitate cōtemnitur, qua probat. Quod si & ipsi cōtempserint, uim uocabuli ad purgationē uitiorū extendi, esto sane, non cōtendo, id tñ effectū est, utriq; esse dubiū.

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

ideo præpostere alterum illorū tanta certitudine in populos dispersum, maxime cum nec ratio noīs illorū sententiæ cōueniat.

Sexto. Et ad hoc ualet illud Gregorij dist. xxv. c. qualis, ubi nō pœnas tantūmodo, sed culpas remitti dicit in futuro, scilicet ueniales, ut ibidē exēpla ponit. At remissio culpæ nō fit sine grāe infusiōe, & horror mortis est sanctis peccatū ueniale, sed nō parū

CONCLUSIO XVIII.

Nec probatum uidetur ullis aut rationibus, aut scripturis, quod sunt extra statum meriti seu augendæ charitatis.

Hoc enim robustissimū est meum aduersus oppositā opinionem argumētum, q̄d uidelicet sine authoritate docetur. Nostra aut certe uel ea nititur authoritate, quod sine addita gratia nullus timor pellitur, quem sola perfecta charitas foras mittit. Hæc aut conclusio præuenit argu. eorū qui dicerent contra me, sunt extra statū meriti, quare tres præcedentes cōclusiones falsæ. Ego aut ut opinando & disputando nihil asserendo, sicut cœpi, prosequar, dico, Si purgatoriū solum est soluendarū pœnarum officina, & animæ in illo sunt suo affectu (ut ego sentio) immūdæ, nec ab eo uitio purgantur, fieret purgatoriū idem q̄d infernus, quia infernus est, ubi pœna est cū culpa manente, At in animabus purgatorij est culpa, scilicet timor pœnarū & defectus amoris, cum iustus secundū Esa. viij. nihil debeat timere, nisi solū deum, ergo peccant sine intermissione, quādiu horrent pœnas & quærunt requiē. Quod probo, quia quærunt quæ sua sunt, plus q̄ uoluntatē dei, quod est cōtra charitatem. Quod si amant deū amant amore cōcupiscentiæ (id est, uitioso) cum etiā in suis pœnis debeant diligere deū, & glorificare, ac fortiter sustinere. At q̄ inter tot disputationū spineta etiā asseram aliquid, Ego libere cōfiteor me, credere, nullam animā redimi de pœnis purgatorij propter suū timorem, donec posito timore, incipiat amare uoluntatē dei in tali pœna, & plus dei uolūtatem amet, q̄ pœnam timeat, imo solam dei uoluntatē diligat, pœnā uero uilipendat aut in uoluntate dei etiā amet. Quia oportet ut iustitiam diligat anteq̄ saluetur. At iustitia est deus, qui hanc pœnā operatur. deinde illud Christi, Qui non accipit (id est, uolens & amans portat) crucem suam & sequitur me, non est me dignus, at crux ani-